

Volc in kozice.

Igrica v dveh slikah.

Po pravljici priredila Marica Koželjeva.

OSEBE:

Stara koza.
Sedem mladih kozic.
Volk.

I. slika.

I. prizor.

Predstavlja preprosto sobico. V enem kotu je omarica, v drugem naramni koš.

Sredi sobice se igrajo vse mlade kozice. Obrnjene so druga proti drugi, sede ali pa kleče, da tvorijo lepo skupino, in se kamenčkajo. Vmes kličejo, kakor nanese igra:

»Po eno!«

»Po dve!«

»Po tri!«

»Po štiri!«

II. prizor.

Stara koza (stopi v sobico in si oprtava naramni koš).
Zdaj pa grem, ljubi moji otročički!

(Kozice pustje igro, skočijo pokonci in hite k materi.)

1. kozica: Mama, kam pa greste?

Stara koza: V hosto grem po živež. Tam sredi hoste raste tako sočna travica, pa vam jo bom prinesla poln košek.

2. kozica: Ali boste kmalu prišli?

Stara koza: O, prav kmalu bom prišla; a ve bodite ta čas prav pridne!

3. kozica: Jaz bom prav pridna!

Vse: Jaz tudi, jaz tudi!

Stara koza: In prav tiho bodite! Po naši hosti se klati hudi požrešni volk. Ko bi vas slišal vpiti, bi kar prišel in bi vas vse požrl.

Kozice (se zgrozijo): Uju, ojoj...!

Stara koza: Zato pa prav tiho bodite!

5. kozica: Saj bomo, mama.

6. kozica: Jaz bom stala ves čas pri oknu in bom gledala, kdaj boste prišli.

Stara koza: In nikomur ne smete odpreti kakor samo meni.

7. kozica: Saj ne bomo odprle, mama, ne!

1. kozica (skoči k vratom): Jaz bom ves čas tiščala vrata, da ne bo kdo prišel noter.

Stara koza: Le tako stori, pa boš pridna. (Se poslavlja.) Torej zbogom, otročički; le naj bo tako, kakor sem naročila.

Vse kozice: Zbogom, mama, zbogom! (Gledajo za materjo, ki odhaja.)

III. prizor.

Kozice same, pozneje volk.

2. kozica: Kaj naj počnemo zdaj, ko smo same?

3. kozica: Veste kaj, pojdimo se skrivati!

4. kozica: Ne, rajši se igravimo 'kolo'.

Vse: Da, da, igravimo se 'kolo'. (Sprime'o se za roke v krogu in kriče); Kolo, kolo, kolovrat, vsakdo pleše z nami rad. (Vrté se razposajeno.)

(Čuje se močno trkanje na vrata.)

(Kozice obstanejo, poslušnejo. Nato zakličejo):

Mama, mama so prišli! (Hite k vratom; odpro jih nastežaj. V sobo plane volk in glasno zatuli. Preplašene pobegnejo kozice na vse strani in kličejo mater na pomoč. A volk pograbi drugo za drugo ter vsako zvleče ven. Le ena se skrije v omaro; te ne najde.)

IV. prizor.

Stara koza in ostala kozica.

(Stara koza se vrne s polnim košem trave. Začudeno gleda po sobici in pretakne vse kote. Nato začne glasno vzdihovati in sklepati roke.)

Stara koza (jokaje): Oj, kje so moji ljubi otročički? Gotovo je prišel grdi volk in mi je vse požrl!

Ostala kozica (prileze iz omarice).

Stara koza (plane k njej): I, kaj si vendar ti tukaj? Kje so pa druge?

Kozica (trepetaje): Oh, mama, kaj se je zgodilo! Nismo vas ubogale. Ko ste odšli, smo začele skakati in vpiti. Mimo hiše je prišel volk. Potrkal je na vrata. Mislile smo, da ste vi, in smo mu odprle. Planil je v sobo in je požrl vse druge, le jaz sem se skrila v tole omaro.

Stara koza (premišljuje): Kam je neki odšla ta mrcina? Gotovo kje spi in smrči v hostí. Le pojdi z menoj, ljuba moja mala kozica. O, če ga dobim, mu bom že zagodla, da me bo pomnil.

(Vzame iz omare škarjice.) Še tele škarjice vzamem, znabiti mi bodo še prav prišle!

(Prime kozico za roko in odideta.)

Zastor pade.

II. slika.

Godi se v gozdiču.

(Stara koza in vse kozice prihite upehane skozi gozdiček.)

Stara koza (objema male kozice): Samo, da vas spet imam, ljube moje kozice, kako sem vesela! Oh, kako sem bila že v skrbeh za vas! Mislila sem, da vas ne bom videla nikoli več.

Ostala kozica: Mama so se že tako jokali za vami.

5. kozica: Ta grdi volk nas je vse požrl.

Stara koza: E, pa sem vas le dobila. Prerezala sem mu trebuh, pa ste poskakale vun.

Ostala kozica: Kaj ne, mama, jaz sem tudi pomagala?

Stara koza (jo poboža): Da, ti si bila že pridna.

6. kozica: Zdaj smo mu pa nanosile kamenja v trebuh in smo ga zašile, pa ta mrcina še zmiraj spi.

Vse se glasno zasmeejo in ploskajo z rokami: ha, ha, ha. (Začuje se tuljenje, kozice se preplašene stiskajo k materi.)

Stara koza: Aha, grdoba volčja že gre! Skrijmo se, bomo le videle, kam ga bo neslo. (Se skrije s kozicami za veje. Čez oder prileze volk in tuli):

Oh, kako sem žejen! Kako sem žejen!

(Ko pride do konca odra, se zvrne z glasnim ropotom v prepad.)

Stara koza priskače s kozicami na oder. Sprimejo se za roke, — stara koza v sredi — in pojo:

Zda, pa več nimamo grozne skrbi —
nič se ne bojmo!

Volčja zverina zdaj več ne živi —
glasno zapojmo!

Dostavek: Igrico igrajo lahko tudi pod milim nebom. Kozice na bodo prav živahne. Nastopijo v pestrih kmečkih oblekicah z rdečimi predpasniki. Stara koza ima zelen predpasnik. Mlade kozice so bose, stara koza pa je obuta. Na glavicah imajo zadaj zavezane rdeče narodne rutice. Stara koza ima tako ruto s franžami tudi okoli vratu. Volk je oblečen v črn kožuh.

J. E. Bogomil:

Za Miklavža.

Ze lansko leto je komaj komaj šlo. Pa se je vendar še Miklavž zadovoljil s samimi solzami Vilarjeve Milene, da ni čisto pozabil nanjo. In pa gospa mamá so tudi vmes posegli, pa so de'ali, da Milena še ne zna dobro govoriti. Bolj po svoje je že znala, pa bržčas Miklavž ni bil čisto uverjen, da bi Milena res ne mogla boljše izgovarjati svetih besedi, kakor jih je izgovarjala: »Sveta Malija, mati pošja, plosi sa nas lešnike smelt na lam.«

A letos — kako bo? Letos pa Milena že ne bo tako poceni prišla do Miklavževih darov. Letos bo pa treba že nekaj znati in lepše moliti.

To ima dobra n'ena sestra Božena posla z njo! Vsak dan jo mora učiti. In Milena se še dosti rada uči. Le včasih se malo potuhne, pa spet po starem začne.